

אשר התעללתי...

"ולמען תספר באזני בנך ובן בנך את אשר התעללתי
במצרים" וגו' (שמות י, ב)

"התעללתי, שחקתי, כמו (במדבר כב, כט) כי התעללתי בי"
וכו' (רש"י)

במה התבטא השחוק והלעג...

— שמעתי מספרים על "משגיח" אחד, אשר מאד לא היתה נראית לו
לקיקת השלגונים בראש חוצות.

הסביר והזהיר, ואף על פי כן לא הכל שמעו לו...

באחד הימים, המשגיח צועד ברחוב, ומרחוק, פלוני התלמיד מקרב את
שלגונו אל לשונו המושטת...

אך הבחין התלמיד במשגיחו, נטל את השלגון והכניסו לכיסו, עד יעבור
זעם...

המשגיח, שהבחין בשלגון המוסתר במכנסי תלמידו, התקרב אט אט,
ובאדיבות מופגנת, החל לשאול לשלמו, לשלום משפחתו, מתעניין בפרטי
פרטים, כשהזמן, כאילו נתון כולו לפורקן אדיבותו...

והנער, שוקיו קופאים... יותר ויותר מרגיש ברטיבות השלגון הנמס...

סימנים ארוכים, צבועים בצבעי אדום ירוק וצהוב, החלו מסתמנים על
מכנסיו.

ומשנוכח המשגיח, כי מכריז הוא השלגון ב"קולי קולות" וב"צבעים
רועשים" על עצמו, פטרו בשלום מנומס, מבלי להזכיר מאומה, לא את
השלגון, לא את הלכיקה, אף לא את ההסתרה.

ופני התלמיד חפו.

זהו "התעללתי". זוהי התעללות... זהו הלעג...

הגע עצמך. הסוד הכמוס ביותר במדינת מצרים, היה שעת יציאתו של
פרעה "המימה".

חייבים להסתיר זאת, פן ח"ו יערער אי מישהו על אלוהותו.

— משמע, ידע פרעה, כי אלהים איננו נזקק המימה... ואף על פי כן הסתיר זאת. חשב להיות אלהים, רק מתוך העלמה...

הגע עצמך איזה יסורים סבל, כדי ליצור לעצמו תדמית של אלהים...

והנה, דווקא בשעה זאת, כשהוא יוצא המימה, דווקא בשעה זאת, נשלח אליו משה רבינו, והקב"ה מגלה לו את הסוד הנפלא: הנה יוצא המימה.

— תפוס אותנו והגד לו את דברי!...

משה רבינו עוצר את פרעה במרוצתו, ופרעה עומד על עמדו, לשמוע את דבר משה, מתגבר על יסוריו — ובלבד להשאר אלהים...

— וה"קרטיב" נמס בכיסיו...

האין בכך לעג נורא...

האין זו "התעללתי".

—

^{אוצר התנ"ך} וידבר ה' אל משה לאמר, דבר אל בני ישראל וישבו ויחנו

לפני פי החירות בין מגדל ובין הים לפני בעל צפון נכחו תחנו על הים וגו'. ויוגד למלך מצרים כי ברח העם ויהפך לבב פרעה ועבדיו אל העם ויאמרו מה זאת עשינו כי שלחנו את ישראל מעבדנו וגו'. וירדפו מצרים אחריהם וישיגו אותם חונים על הים וכו' לפני בעל צפון. ופרעה הקריב וישאו בני ישראל את עיניהם והנה מצרים נוסע אחריהם ויראו מאד ויצעקו בני ישראל אל ה' (שמות יד, א-י)

"לפני בעל צפון, הוא נשאר מכל אלהי מצרים כדי להטעותן שיאמרו קשה יראתן, ועליו פירש איוב (איוב יב, כג) משגיא לגויים ויאבדם" (רש"י)

הנה כי כן. פרעה זה, אשר שלח את בני ישראל מארצו, חוזר בו. מתחרט. הכיצד?

— הנה הגיונו הבריא, הנה המערכה המחשבתית שלו: הלא נאמר, וכך אמנם אירע, שבכל אלהי מצרים עשה שפטים. אין יותר אלהים למצרים. נופצו לרסיסים.

— פרט לאחד.